„Danskeren",

et ugentlig Nyheds- og Oplysningsblad for det danske Folk i Amerika.

Udgivet af
DANISH. LUTH. PUBL. HOUSE,
Blair, Nebr.

„Danskeren" udkommer hver Torsdag.

Pris pr. Aargang i de Forenede Stater $1.50; til Udlandet $2.00.

Bladet betales i Forskud. Bestilling, Betaling, Adresseforandring og alt andet angaaende Bladet adresseres:
DANISH. LUTH. PUBL. HOUSE,
Blair, Nebr.

Redaktør: Harald Jensen.

Entered at the Post Office at Blair, Nebr., as second-class matter.

Advertising Rates made known upon application.

„Danskeren"

bliver sendt til Subskribenter, indtil udtrykkelig Opsigelse modtages af Udgiverne og al Gæld er betalt, i Overensstemmelse med De Forenede Staters Postlove.

Naar Læserne henvender sig til Folk, der averterer i Bladet, enten for at købe hos dem eller for at faa Oplysninger om det averterede, bedes de altid omtale, at de saa Avertissementet i dette Blad. Det vil være til gensidig Nytte.

Almanak.

Aar efter Kristi Fødsel 1900.
Aar efter Verdens Skabelse 5900.
Aar efter Reformationen 383.

November. — 30 Dage.

Nymaane den 22. Kl. 2,33 Fm.
Første Kvarter d. 29. Kl. 0,51 Etm.

18 S.	23 S. e. H. Tsh. — G.T.: Fil. 3,17-21, Matth. 22,15-22. N.T.: Rom. 13,1-7, Mark. 12,41-44
19 M.	
20 Ti.	„Thi vort Borgerskab er i Himlen, hvorfra vi og forvente Frelseren, den Herre Jesus Kristus."
21 O.	
22 To.	
23 F.	
24 L.	
25 S.	24. S. e. H. Tsh. — G.T.: Col. 9,1-14. Matth 9,18-26. N.T.: 2 Kor. 5,1-10, Joh. 5,17-29
26 M.	
27 Ti.	„Derfor aflade vi og ikke fra den Dag, vi hørte det, at bede for Eder og begære, at I maa fuldes med hans Villies Erkendelse i al Visdom og aandelig Forstand."
28 O.	
29 To.	
30 F.	

December. — 31 Dage.

Fuldmaane d. 6. Kl. 5,54 Form.
Sidste Kvarter d. 13. Kl. 5,58 Etm.
Nymaane d. 21. Kl. 7,10 Etm.
Første Kvarter d. 28. Kl. 9 Etm.

1 L.	
2 S.	1. S. i Nov. — G.T.: Rom. 13,11-14, Matth. 1,1-19. N.T.: Es. 42, 1-12, Luk. 4, 16-30
3 M.	
4 Ti.	„Natten er fremrykket, og Dagen er kommen nær. Derfor lader os aflægge Mørkets Gerninger og iføre os Lysets Vaaben."
5 O.	
6 To.	
7 F.	
8 L.	

„Og Jesus satte sig lige overfor Templets Kiste og saa, hvorledes Folket lagde Penge i Kisten, og mange rige lagde meget derudi.

Og en fattig Enke kom og lagde to Skærve udi, som er en Hoid.

Og han kaldte sine Disciple til sig og sagde til dem: Sandelig siger jeg eder, at denne fattige Enke har lagt mere deri end alle de, som lagde i Kisten; thi de lagde alle af deres Overflod, men denne lagde af sin Fattigdom alt det, hun havde, hendes ganske Ejendom."
(Mark. 12, 41—44).

Den nye og den gamle Verden.

Præsidentvalgets Indflydelse i Europa.

Ikke saa snart havde Alverdens Telegrambureau'er udsendt Meddelelserne om Præsident McKinleys Genvalg, før alle ledende Blade i den gamle Verden fik anbragt deres ledende Redaktør i lønkammerlig Ro — for han skulde nu til at give sin nøje Betænkning over Valgets Indflydelse paa Europa i Almindelighed og hans Fædreland i Særdeleshed.

Det amerikanske Præsidentvalg er nemlig nu anset for en Hovedfaktor i Verdensudviklingen; ingen forstandig Redaktør, langt mindre en god Diplomat kniber mere sine Øjne til eller forstrækker Munden til et Haansmil, naar der er Tale om dette Valg.

Allermindst har man gjort det i Aar. Det McKinleyske Styre i de forløbne fire Aar har alt for stærkt grebet ind i det af Alder næsten adelige Europas Politik og Handelsvæsen.

Det indrømmes, at de Forenede Stater behersker Pengemarkedet end- og i to saa store Stater som Tyskland og England, og man kan derfor ikke undre sig over, at, da dette Præsidentvalg just stod paa bl. a. et „For" eller „Imod" Sølvspørgsmaalet, stod det europæiske Pengemarked bestemt i „Flovhedens" Tegn lige foran Valgdagen.

Det forsikres fra tysk Side, at Finansverdenens Mænd sad med Rynker i Panden — og den tyske Regering, der i disse Aar forsøger en Handelsudvidelse af den kostbareste Art, var just lignende situeret. Thi, hvis Bryan var bleven valgt, vilde der ikke kunne knyttes videre Forhaabninger til amerikansk Laanevirksomhed.

Under dette Synspunkt maa man derfor se paa den næsten betagende Glæde, hvormed de fleste officielle Blade i Stormagtsstaterne hilser McKinleys Genvalg.

Man kunde antage, at denne Glæde ikke var videre oprigtig; thi Mennesker holder jo i Regelen ikke meget af at staa i Afhængighedsforhold til nogen — og Fyrstestaterne i Europa maa betragtes som Mennesker.

Men der kan ogsaa drages en anden Slutning — og den forekommer os rimelig — nemlig, at Stormagtsstaterne virkelig ere saa temmelig paa Knæerne — finansielt set. Ja endog saa meget, at de er nødt til at bide i det sure Æble, klappe „Onkel Sam" paa Kinden og sige: Paa Ære, jeg er glad for dig, i hvert Fald for dine Penge.

Kan man undre sig over, at disse Magter, der nu i Aartier har staaet væbnede til Tænderne, og dog hver Gang Naboen faar en ny Sabel, et nyt Gevær, for ikke at tale om en ny Kanon, har været „tvungne til at gaa frivillig med" i Væbningskonkurencen, maa blive fattig.

Naar man undtager Frankrig, der ejer en mærkelig Evne til forholdsvis let at kunne bære store Byrder, er Stormagterne i en permanent Pengetrang.

Dett gælder nu ogsaa England, som mere og mere kommer til Erkendelse af, at dens store Koloniherredømme er en meget omdisputabel Gevindst, naar der til dens Opretholdelse maa føres saadanne Krige som den med Boerne.

Betegnende i saa Henseende er det, at det engelske Parlament om nogle Dage vil faa forelagt det uhyggelige Spørgsmaal, hvorledes man skal have dækket de $500,000,000, som den sydafrikanske Krig hidindtil har kostet — og saa skal der endda holdes en stærk „Garnisonshær" dernede i Aarevis.

Under saadanne Omstændigheder kan man forstaa, at Stormagtsstaternes Hoveder glæder sig over, at det amerikanske Præsidentvalg gav Tryghed til Verdenspengemarkedet.

Men ellers — skulde man synes — er der visselig ikke megen Grund for Europa til just at glæde sig over Præsidentvalget. Og man kan næppe frigøre sig for den Tanke, som ogsaa hist og her kommer til Udvikling i den europæiske Presses „Ledere" over Præsidentvalgets Resultat, at De Forenede Stater maa stedse mere regnes med som en Hovedfaktor i den politiske Magtudfoldelse i de nærmest følgende Aar — ja! maaske i en uoverskuelig Række af Aar.

Naar man er saa mæt af Dage, saa fat af Aar i Magt som den europæiske Koncert er det, falder det vel altid svært at tro paa en ung Medbejlers Magt, endnu sværere at anerkende den i Tide, saa man kan blive fuldt fortrolig med den.

Saaledes har den europæiske Koncert og ligesaa den offentlige Mening staaet over for Amerika lige til den spanskamerikanske Krigs Afslutning.

Det har siden da ikke knebet med „Anerkendelse", men derimod har det stedse voldt Europa Vanskeligheder at komme udenom en vis Frygt for Amerika, dette Land, som kan have de særeste diplomatiske Ideer af alle, være sært besindig-urokkelig selv under saa forbløffende Frem- og Tilbage-, Op- og Ned-Svingninger som i den standende Kina-Krise.

Frygten for Amerika paa dette Punkt har sin meget naturlige Aarsag i, at, mens Stormagterne er vante til at regne med Koncertens Afgørelser, staar Amerika som en selvstændig Afgører, der kan og gerne maa slutte sig til Koncerten, men som dog aldrig tør anses for paa Forhaand villig til at følge Koncert-Afgørelsen.

Det er næsten altid vanskeligt for Alderdommen med Glæde at se Ungdommen blive dens Medbejler — og dette Forhold er jo dog ganske naturmæssigt; derfor burde en paa Verdenserfaring saa rig Dame som det gamle Europa, snart finde sig til Rette i en mildere Resignationsfølelse overfor Amerikas „Næsvished". Hvorfor skulde det gamle Europa blive skaanet for Resignationens ophøjede Ro, siden den er al Alderdoms Dyd.

Det kunde jo naturligvis hænde, at det, der er Genstanden for Europas Spøgelsefrygt, en Dag blev Virkelighed, nemlig, at den politiske Lysestage blev flyttet over paa denne Side Atlanten.

Mange ledende europæiske Blade nærer aabenbart Frygt herfor i den Grad, at de anser McKinleys Genvalg som det bestemte Udtryk for, at det amerikanske Folk nu — efter en Valgkampagne, i hvilken „Imperialisme" og „Erobringspolitik dannede Islættet i Agitationstalernes Væv, — med klar Bevidsthed har knæsat disse tvende Ideer som sit Fremtidsprogram — og saaledes ikke kuldkastet, men udvidet Monroe-Doktrinens „Amerika for Amerikanerne" til et „den vide Verden for Amerikanerne".

Hertil maa naturligvis indvendes, at, om end McKinleys Udenrigspolitik næppe vil blive ganske behagelig for Magternes egne Erobringstanker, har det amerikanske Folk gennem sit Majoritetsvalg dog kun knæsat det republikanske Partiprogram, som ikke i og for sig er erobringspolitisk, skønt det tillader en saadan Politik under visse Omstændigheder.

Her er just Knudepunktet, hvorom den europæiske Spøgelsefrygt i Tide burde samle sig: det er de ved de europæiske Magters Erobringslyst skabte Omstændigheder i Politik, Handel og Industri, der vil kunne fremtvinge en erobringspolitisk Fortolkning af det republikanske Partiprogram, de Forenede Staters af Folkeflertallet knæsatte Fremtidsprogram.

Magterne behøver blot at neblægge den i Forvejen saa tunge og paa Folkene tyngende Soldatermundering, saa bliver Amerika aldrig i anden Forstand verdenserobrende end, at det vil vide at aabne sit Marked for Landets Rigdomme overalt, hvor der er Købere.

Vil Magterne derimod selv „erobre", saa tvinger de Amerika ind paa Nødværgerettens Erobringsideer — et Nødværge, som Amerika med Lethed vil kunne yde.

Men hvad var saa rimeligere end, at „den gamle Verden" en Stund tænkte sig om, regnede efter i sit Folketal og kom til den nærliggende Slutning, saa nærliggende, at man er færdig at snuble derover: „Ja, men, Amerikanerne er jo Kød af mit Kød og Ben af mine Ben, de er jo mine i Landsfaderligheden fødte, til Friheden udvandrede Børn. Hvor de gaar frem, der er jeg selv egentlig med."

Se! denne Argumentation har den stille Sommeraftens milde Resignationsskær over sig — men den har tillige Morgenrødens stolte, besejrende, uovervindelige Straaleglans over sig.

Saaledes kan Europa sejre, selv naar Enemagten glider det ud af Hænderne.

For der er, trods alt, noget af Poesiens Fugl Fønix over dette gamle Europa, der allerede har en grandvoksen Søn i Nordamerika — og Babyer i Sydafrika, Sydamerika, Australien og Kanada.

Der er jo ogsaa fra hans Side, som leder Folkeslagenes Skæbner, baade Mening og Maal i den Ting.

Sagen set fra en anden Side.

Ved Chr. Falck.

Da det i „Danskeren" har været holdt frem, hvorledes man hjemme i Danmark ser paa, at Kinamissionærerne har forladt deres Stationer, har jeg tænkt, at det kunde være gavnligt for Sagen, om denne ogsaa blev set fra en anden Side, hvorfor jeg hidsætter følgende Stykke, indsendt til „Evang. luth. Kirketidende" af en norsk lutherske Kinamissionær.

Har Kinas Missionærer til Hobe svigtet deres Kald ved at trække sig tilbage paa Grund af Oprøret?

At de har svigtet deres Kald, har været paastaaet baade i amerikanske Aviser og i Europa. Navnlig har den bekendte danske Præst Beck gjort et nok saa stærkt Angreb i saa Maade paa de danske Missionærer.

Det er klart, at om Forholdet havde været som under Kristendomsforfølgelserne i gamle Dage, da det var Kristendommen som saadan, der var Anstødssstenen, saa man forfulgte de Kristne for deres Tros Skyld og derfor heller ikke gjorde Forskel paa Nationaliteten, da vilde det vist nok som Regel været Pligt for Missionærerne at blive hos deres Menigheder, hvor saadanne var dannede, for ved deres Opmuntring og deres Eksempel at styrke dem i Troskab indtil Enden. Da vilde man med Rette kunne stemple dem som Lejesvende, om de for at redde deres eget Skind løb deres Vej, naar Faren truede lige saa meget Faarene som Hyrderne.

Men saadan er ikke Stillingen nu i Kina. Det er ikke Kristendommen som saadan, man vil til Livs, men det er Udlændingerne, man vil fordrive, og Missionærerne er ikke mere Genstand for Kinesernes Uvillie end de øvrige fremmede; ja, er der nogen Forskel i Fremmedhadet, saa er det vist nok mest intens over for dem, som ikke er Missionærer, hvilket da ogsaa er ganske naturligt. Af Missionærerne erfarer nemlig Kineserne som Regel kun uegennytig, opofrende Kærlighed, og dette er ikke skikket til at vække Had, i alt Fald ikke før Kristendommen har trængt saa dybt ind i Folkets Bevidsthed, at den truer Hedenskabets Bestaaen, hvilket endnu ikke er Tilfældet i Kina. Nej, ikke Kristendommen, men Politikken bærer Skylden for den nærværende Ugreje i Kina. Ikke Missionærerne, men Magternes Fordringsfuldhed over for Kina har foraarsaget den store Opstand. Det var Tyskland's noget hensynsløse Maade at tilegne sig kinesisk Territorium paa, med andre Ord: dets Overgreb i Shandung Provins, som denne Gang bragte Bægeret til at flyde over, saa de mere udprægede patriotiske Elementer paa de Kanter, hvilke ikke kendte Udlandets Overlegenhed, samlede sig i fortvivlet Beslutning om at sætte en Stopper for Udlandets Overgreb ved at tilintetgøre baade Udlændingerne og deres Hjælpere.

Som Genstand for Kinesernes Had staar altsaa i første Række de Udlændinge, som kommer til Kina for at gøre sig til gode med Kinesernes Land og saaledes berige sig paa Kinas Befolkning.

I anden Række kommer Missionærerne, som ifølge Patrioternes Mening, uagtet alt det gode, de gør, dog kun er de andre Udlændinges Forløbere og Banebrydere; derfor bør ogsaa de udryddes.

I tredie Række kommer saa de indfødte Kristne, som tager Udlændingenes Parti og saaledes understøtter og fremmer denne Landeplage; følgelig bør ogsaa de dele Skæbne med dem, ikke paa Grund af den Tro, de hylder, men fordi de hjælpe Udlændingene at tilegne sig Kinas Land.

Saaledes er Forholdet. Paa Urolighedernes Arnesteder derfor, hvor Fjendskabet alt længe havde ulmet, inden det brød ud, og hvor Udlændingene og deres Færd havde været meget paa Tale blandt Folket, saaledes som i Shandung og Chili, der vilde ganske naturligt de Kristne komme til at skille sig ud fra de øvrige ved at tage Udlændingenes, det vil sige: Missionærernes, Parti. De vilde saaledes tiltrække sig Urostifternes særlige Opmærksomhed og paadrage sig deres Uvillie. Under disse Omstændigheder kunde det da ogsaa blive Pligt for Missionærerne at dele Skæbne med de omvendte, da disse netop for Missionærernes Skyld havde blotstillet sig for Faren. Til Ære for Missionærerne skal det ogsaa siges, at mange blev staaende trods Advarsler og gik i Døden sammen med de indfødte.

Anderledes forholder imidlertid Sagen sig paa det Sted, hvor vi har arbejdet. Der var ingen oprørske Elementer at opdage, da det var langt fjernet fra den Provins, hvor Aarsagen til Oprøret forefoldt. Forholdet saavel mellem Missionærerne og de indfødte som mellem de Kristne og Ikkekristne af Befolkningen var det allerbedste.

Skulde saaledes paa det Sted nogen Urolighed komme i Stand, maatte det indføres fra andre Steder ved Opviklere eller helst ved Horder, som kunde bryde ind. Men i det Tilfælde ansaa baade vi og de indfødte Stillingen tryggest for vore Kristne, om vi fjernede os, førend Uvejret kom. Den indbrydende Fjende vilde naturligvis først og fremmest søge Udlændingene, og naar disse vare forsvundne, vilde han neppe give sig Tid til at „udlugte" de faa og adspredte Kristne, der kunde være.

Det var denne Betragtningsmaade, som ved Siden af vore Konsulers bestemte Opfordringer gav os Frimodighed til at forlade Stedet, endog førend Faren var overhængende. Vi forlod vore Stationer i „Tro", ikke for at undfly Faren for os selv, men for ikke at søge den, hvor Herren ikke førte os i den, og tillige for at formindske den for vore Kristne. Paulus trak sig tilbage baade fra Filippi og Efesus, naar han fandt det tryggest for Disciplene saa at gøre. Jeg har det Haab til Gud, at om han havde vist mig, at det var min Pligt at blive, vilde han ogsaa givet mig Styrke til at staa uden at vakle. Det forekom mig slet ikke at være lettest at gaa. Men Guds Villie bør være os det højeste, selv om det gælder at give Slip paa Martyrglorien og paadrage sig en Flygtnings Skam. Maa vi kun blive bevarede i Ydmyghed og inderlig Attraa efter at gøre Guds Villie, da skal han snart paa ny aabne Vejen for sit Riges Arbejde blandt Kinas store Folk.

Lad mig endnu kun faa Lov at tilføje, at saavidt mig bekendt, har ingen af vore Landsmænd klandret vor Handlemaade i at forlade vort Arbejdsfelt, men tværtimod uden Undtagelse ytret sin Glæde over, at vi vare undslupne Faren. Jeg vil ikke let kunne glemme den hjertelige Velvillie, hvormed baade jeg og mine medrejsende blev mødt i Amerika saavel af læge som lærde, og med hvor stor Interesse man ogsaa der fulgte vor Gerning. Maa det være mig tilladt at fremføre min hjerteligste Tak til de mange, som jeg kom i Berøring med, og hvis gamle Venskab endnu ikke var kølnet; ligesaa en hjertelig Hilsen til de mange Venner og Bekendte, som det blev mig forundt denne Gang at besøge. Maa Herren velsigne eder alle og bevare eder og mig i Troskab indtil Enden, saa vi kan samles i det himmelske Hjem.

Eders i Kristus forbundne
N. Arnetved.

New York, 25. Oktober 1900.

Korrespondance fra Tyskland

til

„Danskeren".

(Sluttet).

Endnu vil jeg blot nævne et Billede, nemlig „Udvandrernes Afsked med den hjemlige Gaard". Saa naturtro og ligefrem tegner Kunstneren Personerne, Stillingerne, Omgivelserne — alt, at man næsten føres til Taarer. Her omfavner en Moder sin Søn og trykker endnu et Kys paa hans Læber, før han — maaske for stedse — forlader hende for fjernt fra Hjemmet at søge en usikker Lykke. Hist staar en gammel Kvinde. Hun er rejseklædt og bærer en Bylt i Haanden. Hun har vendt sig om, før hun gaar ud gennem Porten for endnu en Gang at indprænte sig Billedet af det Sted, i hvis Omgivelser hendes bedste Kraft svandt bort, det Sted, hun ikke mere skal gense og dog aldrig kan glemme. Man ynkes over den gamle, bøjede Skikkelse. Hvad bevæger hende dog til at rejse? Den, som har kigget ind i mange Hjem, som har lært mange Familieforhold at kende, kan vel fortælle om Grunde til, at en saadan forlader det eneste Sted, hun har levet sig sammen med, uden nogen Sinde at kunne vænne sig til andet. Til højre ser man gennem den halvt aabne Dør ind i Køkkenet. Der, skilt fra de bortdragende og stjult for den gamle Kvindes Blik, staar en Kvinde og tørrer Taarerne bort med Forklædet. Er den unge Mand der ude hendes Broder? den gamle Kone hendes Moder? De rejser — hun bliver tilbage. — Paa den anden Side af Porten kommer en Familie netop ud af Huset. Han er i Arbejdsklæder; hun bærer et simpelt Shawl. Ved deres Side løber et Par forgløse smaa. De kender endnu ikke Livets Alvor; de aner ikke Tilværelsens haarde Virkelighed og fatter ikke de Kampe og Overvindelser, det har kostet, før Beslutningen fattedes om at forlade de hjemlige Egne for hist ovre at søge en blidere Skæbne. Gennem Porten ser man den lange Høstvogn, der om et Øjeblik skal føre dem bort fra det gamle Hjem — hen mod ukendte Forhold — mod ukendt Lykke — eller ukendt Skuffelse, Lidelse og Savn.

Mon de mødes mere? Hvor lille er ikke de Udvandreres Tal, som igen faar Barndomshjemmet at se.

I Kuppelsalen hænger 12 vævede Tapeter, af hvilke Raphael har leveret Tegningerne til de 6. Originalerne vævedes til Udsmykning af det sixtinske Kapel i Vaticanet, af hvilke 7 endnu opbevares i England. Disse er paa et senere Tidspunkt vævede i England og kom derfra til Paris, hvorfra de i 1723 førtes til Dresden. Det smukkeste fremstiller den opstandne Frelser, sigende til Peter: „Fød mine Lam", et andet fremstiller Paulus, prædikende for Athenerne.

Et Par Minder fra Reformationens stormfulde Tider bør jeg nævne. Et gammelt Kapel i det kongelige Slot, i hvilket Luther holdt nogle af sine første reformatoriske Prædikener, og saa det interessante Moritz-Monument. Det fremstiller Kurfyrst Moritz, idet han overgiver Kursværdet til sin Broder som Tegn paa Regeringens Overdragelse til ham, før han rykkede ud for at deltage i den schmalkaldiske Krig. Moritz døde af et Saar i 1553, og Monumentet rejstes af hans Broder og Efterfølger.

Der er baade en engelsk og amerikansk bisskoppelig Kirke i Byen — et Bevis paa, at talrige fremmede opholder sig der. Begge er opført i tidlig gotisk Stil og meget smukke. Koret i den amerikanske Kirke er overordentligt smukt indrettet. Ved Siden af — men forbunden med Kirkens Sakristi — ligger Præsteboligen, der er opført i samme Stil som Kirken. Det hele omgives af en lille — men yndig Have, fuld af Træer og Blomster, mens løvrige Slyngplanter dækker baade Kirkens og Præsteboligens Vægge.

Det hele er en Idyl — saa venligt indbydende, saa tiltalende, som den ligger der. Man føler en uvilkaarlig Glæde ved Tanken om, at det Land, man elsker, og som man har valgt til sit Hjem, er saa skønt repræsenteret i denne Verdensstad. Der er intet storslaaet ved den. Kirken er jo kun en Ubetydelighed, sammenlignet med saa mange af de andre. Det er Skønhedssans, der har gjort vort Kirkehjem saa tiltalende, som det er, og som har gjort, at alle ved, hvor den amerikanske Kirke er. — Hvilken Modsætning danner den ikke til de fleste danske Kirker i Amerika; thi med enkelte Undtagelser skal man lede længe efter noget, hvis Omgivelser er mere blottede for Hygge, Orden og Renlighed end vore Kirkers.

Om Huse og Hjem sættes Stakit. I Haverne plantes og vandes. Alt bærer Præg af Komfort og Velvære. — Men Kirkerne. Dem tænker ingen paa. De ligger hen som i en Orken. Ingen tænker paa, at den samme Kirke vilde blive mange Gange mere tiltalende og elskelig for dem, som hører hjemme i den, og at den for den fremmede vilde faa noget virkeligt indbydende ved sig, at dens Ydre og Omgivelser kom til at staa som Udtryk for, at der inde maa dog være godt at komme, hvis der om Kirkehjemmet blev fredet som om et andet Hjem.

Mange danske Kirker i Amerika kunde faa lige saa tiltalende Omgivelser som den amerikanske Kirke i Dresden, naar blot forstandige og kærlige Hænder byggede om den.

Dresdens Omegn er henrivende, hvad enten man spadserer paa Højdedragene, der omgiver Byen, og hvorfra der er den herligste Udsigt over den, eller man sejler paa Elben med dens villasmykkede Bredder. Dog er intet saa skønt som en Tur i det sachsiske Schweitz. Der er Partier saa vildt-romantiske som de vildeste i Rocky Mountains, dog meget smukkere, paa Grund af den rige Planteverkst, som der hovedsagelig bestaar af Naaletræer, Lyng, Bregner, Mosser og Græs. Ingen, som besøger Dresden, skulde undlade at tilbringe i det mindste en Dag der ude.

Uforglemmelig er Udsigten fra Bastei-Klippen, som hæver sig 600 Fod næsten lodret over Elben, der som et Sølvbaand slynger sig hen mellem Fjælde, gennem frugtbare Lavninger, forbi Smaaskove og Landsbyer for hist at forsvinde bag de optaarnede Klippemasser. Paa den at Vinden let krusede Overflade glider Dampere ilsomt forbi. Paa den anden Side ser man den mægtige Klippeformation, der gaar under Navn af „Königstein". Den er et af de stærkest befæstede Steder i Sydtyskland. Lidt til Siden ligger det smukke Bjærgparti „Lilienstein". Det er højere og mere imponerende end Königstein, men skal bestaa af en løsere Stenart. Ved Hjælp af Broer er Bastei forbunden med andre Fjældtoppe, saa at man gaar fra den ene til den anden hen over dybe Afgrunde.

I Ly bag store Grantræer ligger et lille Hotel paa dette skønne Sted. Her, som overalt i Tyskland, er der Restaurationer. Det tyske Folks Restaurationsliv er en af de Ting, der undrer den fremmede, — særligt dem, som er vante til amerikanske Forhold. Her gaar alle, rige og fattige, unge og gamle, Børn og voksne, Mænd og Kvinder og drikker sit Glas Øl. Det er naturligt nok, naar saa mange Tyskere i Amerika bliver „Saloonværter".

Ikke langt fra Bastei er „Schwedenlöcher", en højst ejendommelig Kløft. Stejlt hæver den sig rundt omkring i flere hundrede Fods Højde, saa at man

Naar De rejser med „Norge", som afgaar fra New York den 1. December, saa kommer De hjem i god Tid for at spise Julefisken og Julegrøden sammen med Deres gamle Bekendte, Juleaften. Husk, at De altid kan købe Deres Jule-Ekskursionsbillet billigt hos A. Mortensen & Co., 126 E. Kinzie Str., Chicago.